

Presuda Suda (veliko vijeće) od 26. veljače 2019. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Bundesfinanzhof — Njemačka) — X-GmbH protiv Finanzamt Stuttgart — Körperschaften

(predmet C-135/17) ⁽¹⁾

(„Zahtjev za prethodnu odluku — Slobodno kretanje kapitala — Kretanja kapitala između država članica i trećih zemalja — Ograničenja — Klauzula o mirovanju (standstill) — Nacionalni propis države članice koji se odnosi na društva posrednike sa sjedištem u trećim zemljama — Izmjena tog propisa, nakon čega je vraćen na snagu prethodni propis — Prihodi društva sa sjedištem u trećoj zemlji koji potječu od držanja tražbina kod društva sa sjedištem u državi članici — Uključivanje takvih prihoda u poreznu osnovicu poreznog obveznika rezidentnog u državi članici — Ograničenje slobode kretanja kapitala — Opravdanje”)

(2019/C 139/07)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Bundesfinanzhof

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: X-GmbH

Tuženik: Finanzamt Stuttgart — Körperschaften

Izreka

1. Klauzulu o mirovanju (standstill) predviđenu člankom 64. stavkom 1. UFEU-a treba tumačiti na način da članak 63. stavak 1. UFEU-a ne sprječava primjenu ograničenja slobode kretanja kapitala u treće zemlje ili iz njih, koje obuhvaća izravna ulaganja, koje je, u osnovi, postojalo na dan 31. prosinca 1993. na temelju propisa države članice, iako je doseg tog ograničenja nakon tog datuma proširen na udjele koji ne uključuju izravna ulaganja.
2. Klauzulu o mirovanju (standstill) predviđenu člankom 64. stavkom 1. UFEU-a treba tumačiti na način da se zabrana iz članka 63. stavka 1. UFEU-a primjenjuje na ograničenje kretanja kapitala u treće zemlje ili iz njih, koje obuhvaća izravna ulaganja, ako je nacionalni porezni propis na kojem se to ograničenje temelji nakon 31. prosinca 1993. bio značajno izmijenjen zbog donošenja zakona koji je stupio na snagu, ali je zamijenjen prije negoli je primijenjen u praksi propisom koji je po svojoj biti istovjetan propisu koji je postojao na dan 31. prosinca 1993., osim ako je primjena tog zakona odgođena na temelju nacionalnog prava, tako da se on, unatoč stupanju na snagu, nije primjenjivao na prekogranična kretanja kapitala navedena u članku 64. stavku 1. UFEU-a, što je obavezan provjeriti nacionalni sud.
3. Članak 63. stavak 1. UFEU-a treba tumačiti na način da mu nije protivan propis države članice na temelju kojega su prihodi koje je ostvarilo društvo sa sjedištem u trećoj zemlji koji ne potječu od vlastite djelatnosti tog društva, kao što su oni kvalificirani kao „posredni prihodi koji imaju narav kapitalnih ulaganja” u smislu tog propisa, uključeni, u skladu s postotkom držanog udjela, u poreznu osnovicu obveznika koji je rezident u državi članici, ako taj obveznik drži udjel od najmanje 1 % u navedenom društvu, i ako su ti prihodi u toj trećoj zemlji podvrgnuti slabijem oporezivanju nego što je ono koje postoji u dotičnoj državi članici, osim ako ne postoji pravni okvir kojim se predviđaju, posebice, ugovorne obveze koje ovlašćuju nacionalna porezna tijela

dotične države članice da provjere, u slučaju potrebe, istinitost podataka o tom društvu dostavljenih kako bi se dokazalo da sudjelovanje navedenog poreznog obveznika u potonjem društvu ne proizlazi iz umjetne konstrukcije.

(¹) SL C 221, 10. 7. 2017.

Presuda Suda (deveto vijeće) od 28. veljače 2019. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Högsta förvaltningsdomstolen — Švedska) — Konkurrensverket protiv SJ AB

(predmet C-388/17) (¹)

(„Zahtjev za prethodnu odluku — Provedba postupaka javne nabave u prometnom sektoru — Direktiva 2004/17/EZ — Područje primjene — Članak 5. — Djelatnosti pružanja mreže ili upravljanja mrežom koje pružaju uslugu javnosti u području prijevoza željeznicom — Dodjela, od strane državnog željezničkog prijevoznika koji pruža usluge prijevoza, ugovora o uslugama čišćenja vlakova koji su u vlasništvu navedenog društva — Nepostojanje prethodne objave”)

(2019/C 139/08)

Jezik postupka: švedski

Sud koji je uputio zahtjev

Högsta förvaltningsdomstolen

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Konkurrensverket

Tuženik: SJ AB

Izreka

1. Članak 5. stavak 1. drugi podstavak Direktive 2004/17/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 31. ožujka 2004. o usklađivanju postupaka nabave subjekata koji djeluju u sektoru vodnog gospodarstva, energetskom i prometnom sektoru te sektoru poštanskih usluga treba tumačiti na način da postoji mreža usluga željezničkog prijevoza, u smislu te odredbe, kad se prijevozne usluge pružaju na željezničkoj infrastrukturi, na temelju nacionalnog propisa kojim se prenosi Direktiva Europskog parlamenta i Vijeća 2012/34/EU od 21. studenoga 2012. o uspostavi jedinstvenog Europskog željezničkog prostora, kojom upravlja nacionalno tijelo koje dodjeljuje kapacitete te infrastrukture čak i ako je ono dužno udovoljiti zahtjevima željezničkih prijevoznika dok ograničenja tih kapaciteta nisu dosegnuta.